

Força calma a «cal president»

Amer, d'on és fill Puigdemont, conserva la tranquil·litat de poble en el tram final cap a l'1-O

Força calma a «cal president»

Tot esperant el diumenge. Penjades als balcons dels edificis de pedra de la plaça Major d'Amer hi ha estelades a dojo. Entrem en «territori Puigdemont».

alma quan el temporal (polític) assoleix intensitat màxima. Amer, el poble on va néixer i créixer el 130è president de la Generalitat, Carles Puigdemont [</tags/carles-puigdemont.html>], el del «referèndum o referèndum», s'ho pren amb calma –«sobretot molta calma, per molt que ens la vulguin fer perdre», raona en Llorenç, empresari jubilat independentista de soca-rel; i amb ganes que arribi l'1 d'octubre per «sortir de dubtes», explica un altre veí, que prefereix conservar l'anonimat per allò que «ja sabem què passa a vegades als pobles petits».

Calma com la que troba el pare del president, Xavier Puigdemont, en el banc de fusta que hi ha en un racó de les voltes de la plaça del Monestir. «S'hi asseu sovint i s'hi passa estones», relata en Llorenç, un dels fixos en les concentracions diàries que els partidaris del «sí» –que a jutjar per la presència massiva d'estelades en balcons deuen ser majoria– convoquen «cada vespre» a la plaça Major. A tocar d'allà hi ha la pastisseria Puigdemont, que regenta una de les germanes de l'inquilí del palau de la plaça Sant Jaume, l'Anna, que ahir despatxava.

–Com ho viuen, tot plegat [el procés, la «revolta dels somriures», els «a por ellos, oé!», les aparicions del fiscal José Manuel Maza, les entrevistes de Jordi Évole, la campanya #freePiolín, les notícies, els rumors i els desmentits dels rumors...]?

S'ho pensa. Fa posat seriós, però acaba somrient.

–Amb il·lusió preocupada; això, amb il·lusió preocupada –repeteix.

A can Puigdemont –can Crous per als amerencs– tindran obert el pròxim dia 1. Saben que no serà un diumenge normal, «però com si ho fos».

–I què creieu que passarà?

–Esperem que vagi bé.

A un minut a peu de la pastisseria gairebé nonagenària (va arrencar l'any 1928) que també ven tabac i diaris per a tots els gustos i de tots els colors, hi ha el bar Can Franc, punt de trobada de «tertulians matiners», explica el propietari, que coneix Puigdemont –«un lluitador»–, que té família a Andalusia –«quan anem allà de vacances, cap problema»– i que comprèn la reivindicació independentista –«per exemple, aquí paguem molts més impostos». I a tocar de l'establiment, punt de trobada de culés i merengues les tardes de futbol –que «ara es dediquen a discutir de política»–, hi ha un taller de reparació de cotxes, a la vora de la carretera de les Planes. Mentre comprova si el motor dièsel d'una furgoneta de color blanc marca Renault funciona, el mecànic elabora una teoria digna d'analista polític: «Potser acabarem votant, sobretot als pobles; a les grans ciutats ja veurem què passa, l'Estat allà pressionarà més», diu. I prossegueix: «ara, la legalitat és el punt dèbil del referèndum i el 2-O, d'independència res. Potser tot això servirà perquè entenguin que han de fer el corredor mediterrani i deixar-se estar d'Oscà». I continua: «I sap per què s'ha arribat fins aquí?». I es respon: «Perquè s'hi ha afegit Barcelona, sense la [Ada] Colau no hauríem arribat tan lluny». Però això no és tot: «I ara tocarà veure si en Mariano [Rajoy [tags/mariano-rajoy.html]] acaba l'any».

Entesos?

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2017/09/27/forca-calma-cal-president/869771.html?utm_source=rss